

Arrest

nr. 243 162 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louis Schmidlaan 56
1040 ETTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in 2000 in X, een dorp gelegen in het district Khinjan van de Afghaanse provincie Baghlan. U verliet Afghanistan ongeveer een jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Hier zat u vast in een kamp op het eiland Lesbos. De situatie was er bijzonder slecht. U sliep er in tenten en er was niet voldoende voedsel en kledij voor iedereen. Bovendien werden u en uw vrienden geregeld lastig gevallen door oudere Afghanen omdat jullie jong waren. Sommige jongens verkochten hun lichaam om eten te kunnen kopen, maar u hebt dit steeds geweigerd. Op een nacht werd uw tent aangevallen door andere Afghanen en er ontstond een zeer groot gevecht waarbij uw vriend nabij zijn hart werd gestoken met een mes. Deze vriend overleefde

de steekwonde, maar werd vanwege het gevecht wel gearresteerd en zit nu zijn gevangenisstraf in Griekenland uit. Ook de man die uw vriend neerstak zit intussen een strafcel uit in Griekenland. U werd ook na dit gevecht nog voortdurend lastig gevallen door de broer van de man die uw vriend neerstak. In het kamp brak daarenboven een brand uit. Gezien deze slechte situatie wou u zo spoedig mogelijk het eiland verlaten en u probeerde dit met valse documenten. U werd echter telkens gevat en moest terugkeren naar het kamp. Uiteindelijk besloot u een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Griekse autoriteiten omdat dit uw enige optie was om het eiland te verlaten. U kocht vervolgens dokters om zodat zij de nodige attesten opstelden om u als kwetsbaar persoon te identificeren. Op basis van die documenten verkreeg u toelating om Lesbos te verlaten. U bleef evenwel niet in Griekenland en reisde meteen verder via Italië en Frankrijk naar België waar u uiteindelijk op 17 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit de informatie die de Griekse asielinstanties deelde met het CGVS blijkt dat u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 maart 2019 en dat u er op 31 oktober 2018 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. U kreeg hierbij tevens een verblijfsvergunning die geldig is van 14 november 2019 tot 13 november 2022. Uw verblijfsvergunning heeft u er echter nooit in ontvangst genomen. U verklaart niet op de hoogte te zijn van deze beslissing van de Griekse asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende foto's neer betreffende van de situatie in het kamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U haalt immers aan last te hebben van nachtmerries en stemmingswisselingen. U praat hiervoor met een psycholoog in het centrum, maar u legt hier geen verslag van neer (CGVS p.8). U geeft evenwel aan dat deze problemen geen invloed hebben op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.9).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie attest van Hellenic Republic: Ministry of Migration & Asylum, 14 februari 2020) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hoewel u nog niet op de hoogte was van deze beslissing, wordt deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p.3-4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de brief van de Griekse asielinstanties, d.d. 14 februari 2020, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 22 maart 2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Ten tweede wenst het CGVS te benadrukken dat waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de slechte situatie in het vluchtelingenkamp op Lesbos, het gebrek aan eten en kledij, de brand en de gevechten die er plaatsvond, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een gevecht in het vluchtelingenkamp waardoor u bij terugkeer naar Griekenland vreest problemen te kennen met de broer van de man die uw vriend neerstak in Lesbos, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw minderjarige leeftijd bij uw vertrek uit Afghanistan en de nachtmerries die u heden heeft (CGVS p.8-9), doen hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

In dit kader wenst het CGVS u tevens te wijzen op de leeftijdtest die u op initiatief van de dienst Voogdij liet uitvoeren op 24 januari 2020. Hieruit blijkt dat u 24 januari 2020 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U bent bijgevolg niet geboren in 2003 zoals u aanvankelijk aangaf bij DVZ. Bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u tevens 2000 als uw geboortjaar bij het overlopen van uw personalia (CGVS p.2).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De foto's die u neerlegt hebben allen betrekking op de situatie in het kamp alvorens u de internationale bescherming werd verleend. Zij zijn dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- artikel 48 tot artikel 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
- artikel 4 en artikelen 11 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

- artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU, artikel 57/6, § 3 en artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Vervolgens gaat hij in op zijn persoonlijke problemen in het vluchtelingenkamp in Moria. Hij betoogt:

"Verzoeker heeft ernstige problemen ondervonden met andere Afghaanse vluchtelingen in het Moriakamp: zijn tent werd aangevallen door andere Afghanen die een deken wilden stelen, waardoor er een groot gevecht ontstond tussen hem en zijn twee vrienden enerzijds, en een groep Afghanen anderzijds.

Eén van de personen uit de andere groep heeft een mes uitgestoken, waardoor één van de vrienden van verzoeker dicht bij zijn hart gestoken werd en naar het ziekenhuis gebracht moest worden.

De persoon die neergestoken werd en de persoon die de steek gaf, zitten beiden vandaag nog in de gevangenis, waardoor aangenomen kan worden dat het gevecht uiterst serieus genomen werd door de Griekse autoriteiten.

Verzoeker vreest vandaag teruggevonden te worden door de broer van de persoon die vandaag in de gevangenis zit, aangezien deze hem al eerder meerdere malen bedreigd heeft. In het algemeen, hebben de Afghanen, tegen dewelke hij gevochten heeft, reeds aangetoond dat zij heel gevaarlijk zijn.

Aangezien de consequenties van het gevecht (het feit dat zijn vriend en één van de tegenstanders in de gevangenis zijn beland), vreest verzoeker voor represailles ingeval van terugkeer naar Griekenland, in het bijzonder aangezien de maffianetwerken in Griekenland heel krachtig zijn.

Dit is ook de reden waarom verzoeker Griekenland snel verlaten heeft, nog alvorens de uitkomst van zijn internationale beschermingsprocedure te krijgen.

Verzoeker meent echter dat met zijn vrees onvoldoende rekening gehouden werd en dat deze op een ongrondige manier geanalyseerd werd, ondanks de consequenties die het gevecht gehad heeft en het feit dat represailles dus héél duidelijk niet uitgesloten kunnen worden."

Verder gaat verzoeker in op de effectiviteit van de bescherming die hij in Griekenland geniet. In dit kader doet hij gelden:

"In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker een internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland (p. 2 van de bestreden beslissing).

In het administratief dossier, wordt een 'Eurodac Minked Hit' toegevoegd van 26.01.2019 waaruit blijkt dat verzoeker op 31.10.2019 een internationale beschermingsstatus gekregen zou hebben in Griekenland. Er wordt ook een informatiebrief toegevoegd waaruit zij blijken dat voor verzoeker een verblijfstitel aangemaakt werd die geldig zou zijn van 14.11.2019 tot 13.11.2022, maar dat verzoeker deze nooit gekregen heeft.

Er wordt echter geen communicatie met Griekenland toegevoegd waaruit zou blijken dat verzoeker vandaag effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland in geval van terugkeer naar Griekenland, hoewel hij niet in het bezit is van zijn verblijfsvergunning en dat deze nooit aan hem af geleverd werd. Niets wijst er dus op dat verzoeker zijn verblijfstitel zal kunnen hernieuwen in Griekenland en verwerende partij is dit concreet, voor verzoeker, dus ook niet nagegaan :

- Enerzijds is er geen kopie van de verblijfsvergunning in se (enig onweerlegbaar bewijs van de bescherming).

- Anderzijds is er geen enkele communicatie met de Griekse overheden betreffende de eventuele terugname van verzoeker in het kader van de erkende vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, ondanks het feit dat hij niet in het bezit is van zijn verblijfstitel.

Verwerende partij is de effectiviteit van de internationale beschermingsstatus van verzoeker in concreto dus niet nagegaan.

Ook is het een raadsel hoe verzoeker zou moeten terugreizen naar Griekenland, aangezien hij over geen enkel geldig verblijfsdocument beschikt.

In het arrest van 20 augustus 2018 nr. 207 875 is Uw Raad echter van oordeel dat:

(...)

De geldigheid van de verblijfstitel, indien deze werd uitgeleverd in het EU-land in kwestie, staat centraal. Hoewel de bewijslast volledig op verwerende partij berust inzake het bewijs van de effectiviteit van de verblijfstitel van verzoeker in Griekenland (arrest RvV van 30.03.2017 n°184 884), brengt het administratief dossier niet verder.

De bestreden beslissing steunt nochtans volledig op het bestaan van deze titel, krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker wijst voorts op de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder en geeft hieromtrent een algemene, theoretische uiteenzetting. Vervolgens geeft hij aan:

"In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker om na te gaan of deze internationale beschermingsstatus vandaag nog steeds geldig is en of aan verzoeker zij verblijfstitel afgeleverd zal worden, hoewel hij Griekenland verlaten heeft zonder in het bezit te zijn van zijn verblijfstitel.

Zo was het van essentieel belang dat verwerende partij dit ook nagegaan zou zijn bij de Griekse asieliinstanties, wat hier in casu duidelijk niet het geval geweest is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dus dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht schendt."

Verzoeker geeft verder een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 33, § 2, 1°, a) van richtlijn 2013/32/EU, in het licht van het recht van de EU. Hij doet gelden:

"In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houdend met eventuele kwetsbare groepen.

(...)"

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn kwetsbaarheid. Hij voert aan:

"Punt 90 van het hogervermeld arrest van het HvJ stelt dat er rekening moet gehouden worden met de situatie van afhankelijkheid van de vreemdeling om de zwaarwegendheid van de tekortkomingen te analyseren.

Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU ("Kwalificatierichtlijn") bepaalt ook :

(...)

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon die wordt vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

In casu, is verzoeker weldegelijk in een situatie van kwetsbaarheid en afhankelijkheid.

Dit wordt ook duidelijk aanvaardt door de tegenpartij die vaststelt dat er in hoofde van verzoeker indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid, omwille van zijn minderjarigheid bij zijn vertrek uit Afghanistan en de nachtmerries die hij heeft.

Inderdaad, zoals hij dit ook heeft kunnen aangeven gedurende zijn verhoor, heeft verzoeker last van nachtmerries en stemmingswisselingen, omwille van de problemen die hij gekend heeft in Griekenland. Hij ziet hiervoor ook een psycholoog in België, wat absoluut noodzakelijk is. Voor het moment heeft hij nog geen attest kunnen neerleggen, aangezien hij pas sinds enkele weken in België is, maar hij zal dit in de loop van huidige procedure zeker neerleggen.

De kwetsbaarheid van verzoeker werd in casu echter onvoldoende in rekening gehouden. Zo is het onder andere helemaal onduidelijk of verzoeker, in geval van terugkeer naar Griekenland, van de nodige (medische) bijstand zal kunnen genieten."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker heeft uitgelegd, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij niet in Griekenland kon verblijven omdat hij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen heeft.

Hij legt in het bijzonder uit dat de levensomstandigheden in het Moria-kamp rampzalig en mensonwaardig ware.

Hoewel verzoekende partij zijn moeilijkheden duidelijk vermeld heeft, beperkt verwerende zich tot een heel stereotiepe argumentatie in de bestreden beslissing.

Dit getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker, hoewel hij meermaals uitgelegd heeft dat hij, door de precare sociale en financiële situatie in Griekenland, in mensonterende situaties terechtgekomen is en hij geen toegang had tot huisvesting en tot de nodige medische zorgen :

(...)

Bovendien komt hierbij het racisme en de discriminatie door de lokale autoriteiten zelf waardoor de asielzoekers en vluchtelingen soms slachtoffer worden van geweld en zich onmogelijk kunnen richten tot de autoriteiten om hulp te vragen of klacht in te dienen betreffende een incident.

Het komt aan verwerende partij toe om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland verenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beschikbare informatie over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland stelt echter dat de situatie verontrustend is. Alle bronnen wijzen op een duidelijke schending bovenvermelde artikelen.

De levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Griekenland laten te wensen over. De Staat neemt geen maatregelen om een minimum aan comfort te bieden. De getuigenissen van inwoners van deze kampen zijn schokkend (stuk 4).

Dit is ook één van de vele pijnpunten die werden aangesneden door de Commissaris van de Rechten van de Mens na zijn bezoek aan Griekenland:

(...)

Andere rapporten benadrukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland even moeilijke levensomstandigheden ervaren als net aangekomen asielzoekers. De toegang tot medische zorg, tot werk, tot sociale hulp of tot woonoplossingen blijft problematisch. Erkende vluchtelingen hebben niet dezelfde rechten als Griekse burgers en de regering neemt geen enkele maatregelen om deze situatie te verbeteren:

(...)

De erkende vluchtelingen Griekenland blijven het slachtoffer van de reeds zeer fragiele sociale toestand van de Griekse staat.

Inderdaad,

(...)

Racisme is eveneens een probleem voor erkende vluchtelingen die in Griekenland verblijven:

(...)

Andere artikels bevestigen de straffeloosheid van de partij en de link tussen de partij en de politie:

(...)

De toekomst is nauwelijks geruststellender. Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken.

Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven, zullen het terrein moeten verlaten, met als doel "ruimte vrij te maken voor asielzoekers". In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen:

(...)

Deze maatregel is reeds van kracht voor personen die vóór 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen: de regering heeft hen tot 31 maart 2019 de tijd gegeven om de centra te verlaten. (Refugee.Info, « La Grèce envisage de limiter progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires », 19/02/2019, <https://blog.refugee.info/exitaccommodation-cash-fr/> - stuk 6). Bovendien wijst recente informatie erop dat de Griekse regering in de nabije toekomst alle vormen van hulp aan erkende vluchtelingen stopzetten zal:

(...)

Ook aan verzoeker werd een financiële hulp ontzegd ("wij kregen geen geld" - notities persoonlijk onderhoud, p. 4).

We benadrukken ook dat de Raad van Europa in maart 2019 een alarmerend verslag gepubliceerd heeft, over de omstandigheden in vluchtelingenkampen in Griekenland.

Media bronnen berichten van

(...)

Uw Raad heeft al eerder soortgelijke beslissingen vernietigd ten gevolge van verontrustende verklaringen over de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland: bijvoorbeeld arrest 211 210 van 18 oktober 2018.

Uw Raad is ook van mening in een ander arrest:

(...)

Het onderwerp doet ook veel inkt vloeien in de internationale rechtspraak:

(...)

Inderdaad, deze European Commission Recommendation stelt dat:

(...)

Overwegende de bovenstaande elementen uit verschillende geloofwaardige bronnen die voor de meerderheid werden opgesteld na diepgaande analyse door internationale organisaties, kan er worden besloten dat de huidige levensomstandigheden in Griekenland voor erkende vluchtelingen de artikels 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schenden.

De verleende hulp kan dus niet als stabiel of vast worden beschouwd. De hulp wordt niet automatisch verleend en er bestaat geen reglementair kader. Men wordt geholpen indien men geluk heeft en een plaatselijke organisatie aanwezig is in de regio...

Het verkrijgen van basisbehoeften kan niet als voldoende worden beschouwd indien deze zodanig willekeurig is.

De analyse van verwerende partij getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker."

Verzoeker concludeert:

"Deze elementen tonen dat de eiser niet in Griekenland kan verblijven, aangezien hij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zou zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is opmerkelijk dat het administratief dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk komt dat deze elementen die door de eiser aangevoerd werden, door de verwerende partij niet geanalyseerd werden.

Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

2.4. Bij aanvullende nota van 14 oktober 2020 verwijst verzoeker wederom naar enkele artikels van 2020 betreffende de algemene situatie voor vluchtelingen in Griekenland.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Verzoeker duidt niet op welke wijze dit algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt verder niet uit op welke wijze artikel 34 van richtlijn 2013/32/EU, dat betrekking heeft op de bijzondere voorschriften betreffende het onderhoud over de ontvankelijkheid, te dezen en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Eveneens laat verzoeker na enige verdere duiding te verstrekken omtrent de aangevoerde schending van artikel 35 van voornoemde richtlijn, dat betrekking heeft op het begrip 'eerste land van asiel'. Mede gelet op het gestelde in artikel 33, 2°, a) en b) van de richtlijn, zoals omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker aldus geheel niet aan dat of op welke wijze de

voormelde bepaling in het onderhavige geval geschonden zou (kunnen) zijn en wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

Ook preciseert verzoeker geenszins welk(e) van de “*artikelen 11 tot en met 35 en volgende*” van richtlijn 2011/95/EU hij te dezen geschonden acht. Evenmin zet hij uiteen waaruit de schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verder geeft verzoeker niet *in concreto* aan hoe artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen *in casu* geschonden zou zijn. Deze schending wordt aldus niet dienstig opgeworpen.

Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze hij “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” geschonden acht. Bijgevolg voert hij deze schending evenmin op dienstige wijze aan.

3.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn. Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.3. Ook de omzettingstermijn voor artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU is blijkens artikel 51, 1° van diezelfde richtlijn verstreken. Artikel 33, 2°, a) van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker zich *in casu* niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 33, 2°, a) van richtlijn 2013/32/EU. De toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt onderzocht.

3.4. De omzettingstermijn voor artikel 22 van richtlijn 2013/32/EU is blijkens artikel 51, 1° van deze richtlijn verstreken. Artikel 20.3 van voormelde richtlijn vindt zijn weerslag in diverse artikelen in de Vreemdelingenwet, zoals artikel 1, 12°, artikel 57/6, § 3, tweede lid en artikel 57/1, § 3, eerste lid en § 4. Eveneens voorziet artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet in deze in een regeling teneinde tijdens de procedure internationale bescherming rekening te houden met en passende steun te verlenen aan personen ten aanzien van wie bijzondere procedurele noden, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, worden vastgesteld. Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing (zouden) zijn op verzoeker en waar verzoeker wijst op zijn geestelijke gezondheidstoestand, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is dan ook niet aan de orde.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalt immers aan last te hebben van nachtmerries en stemmingswisselingen. U praat hiervoor met een psycholoog in het centrum, maar u legt hier geen verslag van neer (CGVS p.8). U geeft evenwel aan dat deze problemen geen invloed hebben op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.9).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.”

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (zie attest van Hellenic Republic: Ministry of Migration & Asylum, 14 februari 2020) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hoewel u nog niet op de hoogte was van deze beslissing, wordt deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p.3-4).”

In zoverre verzoeker heden wel lijkt te betwisten dat hij in Griekenland over een internationale beschermingsstatus beschikt, laat uitschijnen dat hij aldaar mogelijks geen (nieuwe) verblijfsdocumenten zou kunnen krijgen, voorhoudt dat hij niet zou kunnen reizen naar en worden toegelaten tot het Griekse grondgebied en verweerder verwijt dat hieromtrent geen verder onderzoek werd gedaan, dient te worden opgemerkt dat er een onderscheid moeten worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. Verzoeker toont *in casu* geheel niet aan dat één van de beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen in de Kwalificatierichtlijn, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin toont hij aan dat zijn internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar hij twijfel tracht te zaaien over het feit dat hij heden nog over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet element of argument aanreikt waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantoonbaar dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming zou genieten. Derhalve zijn er evenmin redenen om aan te nemen dat verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming en persoon ten aanzien van wie de Griekse autoriteiten besloten om een verblijfsvergunning uit te reiken die geldig is van 14 november 2019 tot 13 november 2022, niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Griekse grondgebied.

Met zijn verwijzing naar een arrest dat de Raad in het verleden velde, doet verzoeker geenszins afbreuk aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder

verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, arrest waarnaar ook verzoeker verwijst in het voorliggende verzoekschrift, werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is

van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog meermaals laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op (informatie over) de discriminatie en het racisme en het gebrek aan toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, financiële en materiële ondersteuning, medische bijstand en andere sociale rechten voor begunstigten van internationale bescherming en verzoekers om internationale bescherming in Griekenland. Dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte en voorliggende informatie niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in

Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de brief van de Griekse asielinstanties, d.d. 14 februari 2020, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 22 maart 2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere volharding in zijn verklaring dat hij niet op de hoogte was van het verloop en het gevolg van zijn procedure in Griekenland, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten tweede wenst het CGVS te benadrukken dat waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de slechte situatie in het vluchtelingenkamp op Lesbos, het gebrek aan eten en kledij, de brand en de gevechten die er plaatsvond, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een gevecht in het vluchtelingenkamp waardoor u bij terugkeer naar Griekenland vreest problemen te kennen met de broer van de man die uw vriend neerstak in Lesbos, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij in het verzoekschrift andermaal wijst op de omstandigheden en de gebeurtenissen in het kamp, waaronder het gevecht ten gevolge waarvan hij stelt de broer van de dader te vrezen dat, in tegenstelling met wat in de bestreden beslissing wordt aangegeven plaatsvond wanneer verzoeker nog verzoeker om internationale bescherming was en nog in het vluchtelingenkamp verbleef, dient te worden opgemerkt dat deze omstandigheden en gebeurtenissen zich allemaal situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg zijn deze elementen niet zonder meer representatief en kunnen zij geen aanwijzing vormen voor verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming en buiten het vluchtelingenkamp en het eiland waarop dit kamp gelegen is. Specifiek omtrent het gevecht en zijn voorgehouden vrees ten aanzien van de broer van de dader, kan in dit kader worden opgemerkt dat ook alle problemen die verzoeker in dit kader aanhaalde zich situeerden binnen de voormelde plaats en context. Bovendien gaat verzoeker in het verzoekschrift volledig voorbij aan de terechte vaststelling dat hij in dit kader naliel om enige poging te ondernemen om in het kader van deze problemen beroep te doen op de hulp of de bescherming van de bevoegde instanties, en dit ondanks dat er kan worden vermoed dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, hetgeen impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden. Dat de autoriteiten hiertoe in staat en bereid zijn, blijkt overigens eveneens uit het betoog dat verzoeker zelf voert in het voorliggende verzoekschrift. Verzoeker geeft in dit betoog immers aan dat de betrokkenen bij het gevecht tot op heden in de gevangenis zitten, zodat aangenomen kan worden dat de Griekse autoriteiten het gevecht uiterst serieus namen. Bijgevolg kan aangenomen worden dat zij ook in het kader van eventuele verdere, uit dit gevecht voortgesproten feiten, zullen optreden. Verzoeker toont derhalve niet concreet aan dat hij, zo hij hiertoe in Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, bij eventuele verdere problemen met de broer van de dader verstoken zou blijven van de nodige bescherming. Verder toont hij niet aan dat, zo dit al zo zou zijn, dit te wijten zou zijn (louter) aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten zijn rechten ter zake in Griekenland niet zou kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

(...)

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw minderjarige leeftijd bij uw vertrek uit Afghanistan en de nachtmerries die u heden heeft (CGVS p.8-9), doen hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

In dit kader wenst het CGVS u tevens te wijzen op de leeftijdstest die u op initiatief van de dienst Voogdij liet uitvoeren op 24 januari 2020. Hieruit blijkt dat u 24 januari 2020 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U bent bijgevolg niet geboren in 2003 zoals u aanvankelijk aangaf bij DVZ. Bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u tevens 2000 als uw geboortjaar bij het overlopen van uw personalia (CGVS p.2).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De motieven omtrent zijn leeftijd laat hij onverlet. Met zijn eenvoudige verwijzing naar de door hem aangehaalde nachtmerries en stemmingswisselingen, kan verzoeker voorts in het geheel niet volstaan om aan te tonen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker tot op heden geen medisch of psychologisch attest neerlegt. Verder bleek reeds hoger dat deze nachtmerries en stemmingswisselingen geen invloed hadden op zijn persoonlijk onderhoud, zodat aangenomen kan worden dat zij aan zijn dagelijkse functioneren niet in de weg staan. Verzoeker toont, nog daargelaten deze vaststellingen, hoe dan ook niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker zijn toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonst dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van

internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoonde dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland verhinderd zou worden om zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de in de aanvullende nota van 14 oktober 2020 geciteerde artikels blijkt dat ondanks de algemene inkrimping van het sociaal zekerheidsstelsel en de impact van de economische crisis aan de meest kwetsbare groepen waaronder Grieken, immigranten en vluchtelingen financiële steun door de Griekse staat wordt aangeboden na het volbrengen van een aantal administratieve geploegenheden. Er wordt duidelijk gesteld dat erkende vluchtelingen toegang hebben tot sociale ondersteuning en dat ook voor wat betreft de huisvestingsbehoeften met steun van het UNHCR speciale maatregelen werden genomen vooral voor kwetsbare erkende vluchtelingen en personen met ernstige gezondheidsproblemen. Los van het gegeven dat men zich administratief in regel dient te stellen kan uit het voorgaande bezwaarlijk worden besloten dat de Griekse autoriteiten niet voorzien in de nodige steunmaatregelen.

Met zijn verwijzing naar enkele arresten die de Raad in het verleden velde, naar een arrest van de Raad van april 2020 zoals vermeld in de aanvullende nota van 14 oktober 2020 en naar buitenlandse

rechtspraak, doet verzoeker geenszins afbreuk aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en ieder verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De door verzoeker neergelegde stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.9. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroept verzoeker zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT